

Naplólapok Petőfi sírjára

Csapó Etelke: Én meghalok

*Tekinteted áthat,
legmélyemig láthat,
mindenem fellobog,
te mégsem fogadod
égőáldozatod.*

Én meghalok.

*Midőn elmegy tőlem,
ködbe tűnsz előlem,
mindig rád gondolok,
szemedről álmodok,
végleg tiéd vagyok.*

Én meghalok.

*Kis leánynak hiszel,
kinek csak buba kell,
de ettől megfagyok,
szememben könny ragyog,
egész testem sajog.*

Én meghalok.

*Megkötözlek téged,
úgy várom a véget:
holtommal bájolok,
túlról áthajolok,
csózkodra szomjazok.*

Én meghalok.

*Mindentől elvonulj,
síromra úgy borulj,
mintha testem lenne,*

*úgy ragadj a mennybe!
Ölelj végtelenbe!*

Ha meghalok.

*Én nem vagyok gyerek!
Holtan veled leszek,
élnem csak kárhozat,
hűlt tetem: áldozat –
szabad leszek, szabad!*

Ha meghalok.

*Ha vagyok, nem vagyok,
de nevem felragyog
örökké élni fog!
Kap majd, aki adott.
Elveszni hát van ok.*

Élek: ha meghalok.

Pila Anikó két nótája

1.

*Nincs szebb lány a cigánylánynál,
ölel lámpa világánál,
olyan forró, mint a kályha,
ha a legényt megkívánja.*

*Maga mondja a legénynek:
válassza ki szerelmének,
szöktesse meg, vigye messze,
maga mellől ne eressze.*

*Választottam szeretőmet!
Szikrázik a szemem tőled.
Így kell pont a lánnyal bánni,
megtörténhet köztünk bármi.*

*Ki se bújunk mi egymásból,
elegünk van minden másból,
fekszünk ketten, padlón, ágyban,
élünk csak a tüzes mában.*

*Gyere gyorsan az ölembe,
veled estem szerelembe,
mikor magamba öllelek,
tapadsz, mint a kicsi gyermek,
ihajja!*

*Úgy ringatlak, úgy szeretlek,
mikor az ölembe veszek,
mintha tőlem lettél volna,
mintha tested testem volna,
ihajja!*

*Nekem teremtettek, lelkeim,
örökké csak ölelj engem,
leszek cinkos, leszek testvér,
bármi, csak hogy te szeressél,
ihajja!*

Lendvayné: Színpad

*Szemed szól hozzám, szebben, mint magad,
színészként színről színre láttalak:
tudom, mi veszi férfinép eszét,
de téged más bűvölt: a szép beszéd.*

*Az asszony, aki tudja, mit akar,
kinek nem kell a cím és hivatal,
csak kötelesség: élethivatás,
és szív is: szent hév és sodortatás,*

*az tudja, ez a nézés mit üzen:
mit szemed ölel, az a szellemem,
hogy álorcán és álszavakon át
a közös fény megmutatja magát.*

De Caux Mimi: Nadrágszerep-ária

*Voltam már férfi,
láttam már égni
szerelmes asszony
tekintetét.
Hatalmam édes,*

*élek és érzek,
nekem a vágyak
heve elég.*

*Kezemet fogtad,
szöveged mondtad,
mint ki a lázba
beletanult,
kezedet fogtam,
szövegem mondtam,
szerelmes voltam:
szívem kigyúlt.*

*Tükörbe néztem,
tükörbe néztél,
félttem és féltél:
mit lenni ott.
Tanultál tőlem,
tanultam tőled,
legyen a többi
örök titok.*

Prielle Kornélia: Titok

*Mohó és forró minden ölelésed,
halálvággyal rokon,
tépniél, de inkább vársz, és kérve kéred,
én édes dalnokom.*

*A kerti pad, hol nyögdelvén az estben
vágyódón átfonom
nagy lelkedet e sovány fiú testben,
én édes dalnokom,*

*még őrzi kettős súlyunk, s ráborulva
feléledek veled,
képzelt lényeddel csókban újra s újra-
élem szerelmedet,*

*csókoltál éhen, hajszolt-izgatottan,
vágyón, ügyetlenül,
és megtartalak, ahogy akkor fogtam –
a zseni úgy hevül,*

*mint senki más itt lenn a földi honban,
csókjaid halmozom,
veled, veled csak, a paradicsomban!
Én édes dalnokom.*

Kertbeny Károly: A könny

*Mézes kínja szerelmemnek
meddig gyötör, facsar?
Édes írja heves szemnek:
fáradt, forró, fanyar.*

*Oh, meddig még, hogy látásodra
a titkos láz emészt?
Hogy érzemények hálás sodra
kísér, ha jössz, ha mész?*

*Elérhetetlen mindörökre!
De elég egy szavad:
emelsz vagy lelöksz, le a rögre.
Szabad vagy. Nem szabad.*

*Te sas vagy, én csak szürke szolgál:
serénykedő veréb...
Te szállhatsz, s engem hagysz a porba!
Elég ebből, elég...*

Kertbeny Károly: Tartózkodó félelem

*Barátom! Hogyha látom
lángzó szép arcodat,
és hallom – édes álom! –
exaltált hangodat,*

*hevesen boldogságom
felbuggyan és buzog,
és kelnek vágyó számon
titokban himnuszok.*

*Te megemésztő kínom
nem sejtheted soha,
én hallgatok, és bírom,
s van ennek jó oka:*

*haragod, szenvedélyed
egyaránt oly heves,
hogy veszteni személyed
ezért: nem érdemes.*

*A felajzott idegnek
cél adni: céltalan,
így közönyös-hidegnek
teszem inkább magam,*

*s hogy barátságod bírjam,
kemény, komoly vagyok,
s bár arcomon lázpir van:
határokat szabok.*

*Te hű vagy enhitedhez,
és hű hitemhez én,
s ha sosem említesz meg,
én ezt is érteném,*

*a genie fénykörébe
nem emelkedhetem:
a múzsa szent ölébe
nem férhatom fejem.*

Szendrey Júlia: Amit a lánynak mondanak

*Amit a lánynak mondanak,
mind elfelejti perc alatt,
ha kedvesére ráborúl,
és ölel-csókol szótlanul.*

*A madár tárja szárnyait:
a vágy egészen mást tanít,
mint mások erről tartanak,
mert elveszni: egy pillanat.*

*Magány sötétje felderül,
ha két szerelmes egyesül,
egymásba mélyre úgy merül:
a fulladásuk fényes úr.*

*Ha ketten várják ugyanazt,
a csókban meglelt ósvigaszt,
a kettő végül egy leszen:
megtettesül a szerelem.*